Stormwind

Vertaald door Leny van Grootel

www.uitgeverijholland.nl

Carola Wimmer

Stormwind

Samen zijn we vrij

Naar het filmscript van
Lea Schmidbauer en
Kristina Magdalena Henn

Uitgeverij Holland – Haarlem

Kinderjury 2018 / Jonge Jury 2018

Oorspronkelijke titel: *Ostwind. Zusammen sind wir frei* door Carola Wimmer
Gebaseerd op het filmscript van Lea Schmidbauer en
Kristina Magdalena Henn
© SamFilm GmbH, Alias Entertainment GmbH
© 2013 by cbj Verlag, een onderdeel van Verlagsgruppe Random House GmbH, München, Duitsland
Via Internationaal Literatuurbureau B.V., Amsterdam

Nederlandse uitgave © 2017 Uitgeversmaatschappij Holland BV, Haarlem
Vertaald uit het Duits door Leny van Grootel
Omslagontwerp: Sproud, Haarlem

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 9789025113865
NUR 283

www.uitgeverijholland.nl

Proloog

Het paard trappelde onrustig op zijn plaats.
Het wilde bewegen. Het wilde zon en lucht. Maar het was gevangen in stoffig halfdonker, tussen de nauwe muren van een box. Wanhopig zette hij snel een stap naar de deur. Er naderden voetstappen.

'Dus hij is een directe nakomeling?' vroeg Maria Kaltenbach toen ze de stal binnen ging.
'Jazeker, hij is Halla's achterkleinzoon,' zei Friedrich Fink, bondscoach van het Nationaal Springruiters Team. 'Hij heeft beslist haar eigenschappen. Maar ik verkoop hem niet graag. Hij is onberekenbaar en heeft tot nu toe alleen maar ellende veroorzaakt.'
Maria Kaltenbach leek zich daar geen zorgen over te maken. 'Ach, dat werd ook altijd over Halla gezegd,' zei ze luchtig. 'Ik weet heus wel wat ik doe.'
'Dat hoop ik. Ik laat de wagen komen,' zei Friedrich Fink en hij verliet de stal.
Maria opende de schuifdeur en stapte de box binnen. Ze was over de zestig en een ervaren ruiter. Tijdens haar lange leven had ze al zoveel paarden in haar bezit gehad. Dat

Fink Stormwind wilde verkopen was puur geluk. Maar weinig paarden hadden een zo getalenteerd springpaard als Halla in hun stamboek. Ze zou Stormwind wel leren haar te gehoorzamen.
Toen ze een beweging naar het paard toe maakte, week het angstig terug en stootte hard tegen de achterwand.
Maria liet zich niet van de wijs brengen.
'Kom, wees eens braaf,' zei ze. Maar het paard ging hinnikend op zijn achterbenen staan. Toen sloeg hij naar opzij uit. Maria werd tegen de wand gesmeten. Ze schreeuwde het uit van de pijn. De hoeven van het paard dreunden op de stenen vloer. Maria klampte zich vast aan zijn manen, aan zijn hals. Maar Stormwind sleepte haar gewoon met zich mee. Steeds weer sloeg hij haar tegen de wand tot ze bewusteloos op de grond viel.
Stormwind was niet meer te houden. Hij sprong de box uit en galoppeerde de stalgang door, op het licht af, de vrijheid tegemoet.

Hoofdstuk 1

Onstuitbaar ging het over een zomerweide richting horizon. Het landschap suisde in adembenemend tempo voorbij. Een grazende ree schrok op, een haas sprong weg. Een beekje kruiste de weg. In één sprong ging ze erover, boven haar slechts het eindeloos blauw van de hemel. Het was een onbekend gevoel van mateloos geluk…

Mika opende haar ogen. Het blauw van de hemel was verdwenen. In plaats van in eindeloze verten keek ze nu in de vermoeide gezichten van de mensen in de overvolle stadsbus, die langs een grijze betonwand ratelde. Niets dan saaie realiteit. Zuchtend trok Mika haar muts verder over haar hoofd. Misschien kon ze die mooie droom nog een keer terughalen? Snel sloot ze haar ogen.
'Hé, wakker worden!' hoorde ze de stem van haar beste vriendin. 'Morgen kun je dromen. Dan is het zomervakantie.'
Het volgende ogenblik wrong Fanny zich naast Mika op de smalle zitplaats. Fanny was echt Mika's hartsvriendin, ze was grappig en ze had altijd zin om iets te ondernemen. Zonder haar zou Mika's leven behoorlijk saai zijn.

En nu zouden ze samen op zomerkamp gaan.
'Precies!' zei Mika. 'Vrijheid, we komen eraan!' Maar haar stem klonk niet bepaald overtuigd. Want vóór de vakantie begon was er nog de rapportuitreiking. Mika behoorde nou niet tot de vlijtigste leerlingen. Ze was aartslui en het hing aan een zijden draadje of ze over zou gaan.
'Hé, geen zorgen,' zei Fanny en ze legde haar arm om Mika's schouder. Ze wist waar haar vriendin aan dacht. 'Je staat precies op het randje. Ik heb het nagerekend. En de mentor heeft toch gezegd dat het er goed uitziet!'
Mika knikte. Ze had haar cijfers ook nog eens nagekeken. Ja, het zag er eigenlijk best goed uit.
Ze glimlachte. 'Je hebt gelijk,' gaf ze toe en ze schoof haar zorgen opzij. Het zou best goedkomen allemaal.
Op dat moment ontdekte Fanny een paar vuurrode plukjes haar die onder Mika's muts uitpiepten.
Geschrokken rukte ze haar vriendin de muts van het hoofd. Mika's eens zo mooie goudblonde haar vlamde op in vurig rood. Fanny staarde Mika met opengesperde ogen aan. 'Wat heb je nou gedaan!'
Mika had wel op een dergelijke reactie gerekend. Maar het kon haar niet schelen. Ze vond het zelf een mooie kleur.
De bus stopte en Mika pakte haar muts terug.
'Verandering van image,' zei ze zonder verder commentaar en ze sprong de bus uit.

‘Van een baviaan zeker,’ riep Fanny Mika na. Toen hing ze hoofdschuddend haar tas over haar schouder en ging achter Mika aan. Maar die had zich al tussen de mensenmassa doorgedrongen want ze had haast. Ze wilde zo snel mogelijk het station uit, de frisse lucht in. Eindelijk weer onder de vrije hemel. Ze zette haar skateboard neer en rolde weg. Fanny stormde haar achterna.
Mika was bijna bij school toen er plotseling een auto gierend remde. Ze schrok zich rot want ze was bijna op de motorkap van een glimmend gepoetste Ford Mustang Cabriolet geklapt! Uitgerekend de cabrio van meneer Lessing, haar mentor, die naar de parkeerplaats van de leraren had willen afslaan. Die auto zou hem wel een paar maandsalarissen hebben gekost!
‘Mika, kijk uit je doppen!’ foeterde hij. Mika was in één tel over de schrik heen.
‘Sorry?’ flapte ze eruit. Gaf hij haar de schuld! Ze had wel dood kunnen zijn. En die eikel maakte zich alleen maar zorgen om zijn rottige cabrio!
Mika zette haar handen in de zij en wilde net eens even gaan vertellen waar het op stond toen Fanny hijgend aankwam. Ze stelde zich vlug vóór Mika op en liet meneer Lessing met een wijds gebaar voorgaan. ‘Na u!’
Meneer Lessing lachte flauwtjes en gaf gas. Fanny keek Mika bezwerend aan. Die snapte meteen wat Fanny daarmee wilde zeggen: haal je nu net vandáág geen moeilijk-

heden op de hals. En gelijk had ze!
Het laatste uur ging meneer Lessing de klas rond om de rapporten uit te delen. Voor Mika duurde dat onverdraaglijk lang want hij had totaal geen haast. Hij had voor iedereen een opbeurende of kritische opmerking en ging pas op het allerlaatst naar de tafel van Fanny en Mika.
'Een mooie prestatie, ga zo door,' zei hij tegen Fanny en reikte haar het rapport aan. Toen wendde hij zich tot Mika, die hem verwachtingsvol aankeek.
'Mika, Mika, Mika,' zei hij zo hard dat iedereen het kon horen. 'Ze zeggen dan wel: de appel valt niet ver van de boom. Maar jouw appel is in een totaal ander werelddeel beland,' zei hij. Toen gaf hij haar, met een gemaakt zorgelijk gezicht, het rapport.
Mika besefte dat ze dus toch was blijven zitten. Ondanks alle berekeningen en toezeggingen.
'Maar... maar... u hebt toch gezegd dat het er goed voor me uitzag?' stamelde ze.
Meneer Lessing grijnslachte als een hyena naar zijn prooi. 'Bij een bespreekgeval zoals jij heb ik wat speelruimte in mijn beslissingsbevoegdheid,' zei hij met een zeker leedvermaak.
Mika gloeide van verontwaardiging. Wat een walgelijk staaltje van machtsmisbruik. Maar wat moest ze nu?
Ook Fanny zag het hopeloos in. Ze zat erbij alsof ze in een